

LBRIS

We know
books

Maria Philip

**Conacul
Roselor**

Editura
Petale Scribere
Nojorid, 2022

Capitolul 1

Seara este invitat la cină.

Când intră în încăpere, dă cu privirea de ea, care e așezată în capul mesei nu prea mari. Vede tacâmurile din celălalt capăt al mesei. Se așază, continuând să o urmărească. Fata poartă o rochie albă, dintr-un material ușor, un model asemănător cu cel din timpul zilei. Este convins că e altă rochie.

- Ce ai făcut azi? întrebă ea.
- M-am plimbat...
- Vrei să călărești cu mine mâine?
- Mi-ar face plăcere.

Cina le este servită de o femeie între două vârste.

- Cine este doamna care m-a întâmpinat astăzi?
- Victoria? răspunde fata încruntată.

Ochii ei lucesc frumos.

- Este șefa! continuă tânăra entuziasmată.
- Nu ești tu șefa?

Fata râde cu poftă.

- Victoria este guvernanta. A fost doica mea. A ajutat-o pe mama în toate.
- Ai iubit-o foarte mult pe mama ta, am impresia.
- Am fost totul pentru ea!

- Nu ți-e dor de ea?

- Ba da, foarte mult. Dar mi-a cerut să am grijă de oamenii ei... de aici.

El se mișcă în scaun. E stânjenit. Alege să mănânce, în loc să mai vorbească. Subiectul îl deranjează.

- Cum era tatăl meu? întrebă fata.

O privește clipind. Habar nu are cum era baronul! Ce să îi răspundă? Nici măcar nu știuse de el până la moartea lui.

- Era un bărbat deștept, răbdător...

Pe naiba! gândește el.

Guvernanta intră și își drege vocea. O privește surprins. Femeia aceea pare că nu-l suportă, chiar dacă în acea clipă nu se uită la el. Așază tava pe masă.

- Cu ce doriți să vă servesc? îl întreabă cu o privire de gheață.

- Coniac!

Toarnă lichidul într-un pahar și îl așază în fața lui.

- Dorești să te servesc cu ceva? o întreabă pe fată.

- Am voie? e cu adevărat surprinsă.

- Doar de data aceasta... răspunde femeia pe un ton blând.

Gladys o privește încurcată. Femeia toarnă un vin rose într-un pahar și o servește. Fata gustă și se strâmbă ușor.

El privește scena uimit. E convins că tânăra nu se va mai atinge de paharul cu vin, după grimasa de pe fața ei. Își amintește vag despre o discuție veche, când a auzit prima dată de baron, a fost un alcoolic... Își ridică privirea spre guvernantă. Femeia l-a oprit intenționat atunci când a intrat în încăpere și el i-l descria greșit fetei pe tatăl său. Ar fi bine să se ferească să mai vorbească despre acel subiect. Altfel se va da de gol.

Își îndreaptă atenția către fată.

- Cine îți croiește hainele?
- Tinerica zâmbește cu o seninătate care îl uimește.
- Mama mi-a croit chiar ea rochițele, iar Victoria și Mary le-au cusut.
- Servitorii de aici se pricep la de toate?
- Nu le spune servitorii! se răstește fata cu vocea ei de cristal. Sunt prietenii mei!
- Pare cu adevărat supărată.
- Câți prieteni ai? întreabă el, curios să știe câți servitori sunt la conac.
- De ce te interesează?
- Oare devine suspicioasă în ceea ce îl privește?
- Îmi cer iertare. Nu am vrut să te sperii. Eram doar curios dacă îți sunt cu adevărat prieteni cu toții.
- Îmi sunt, spune ea scurt.
- Sunt convins că ai prieteni mai apropiați și alții mai puțin apropiați...
- O descoase în continuare.
- Fata zâmbește din nou, relaxându-se.
- Victoria îmi e ca o a doua mamă. Mike e prietenul meu din copilărie. David e moșul meu, care îmi povestește să pot adormi...
- Încă ai nevoie de povești înainte de somn?
- Fata roșește, coborându-și privirea.
- E surprins de gingășia și nevinovăția ei.
- Sunt nerăbdător să călăresc mâine, schimbă el subiectul pentru a o face să se simtă din nou în largul ei. Nu am călărit de multă vreme.
- Îl privește zâmbind.
- De ce îți este teamă? o întreabă când ies din încăpere.
- Adică?

- Ai spus că moșul îți povestește înainte de culcare... Roșește din nou.
 - Visezi urât?
 - Uneori... răspunde ea pe jumătate de glas.
 - Ce anume?
 - Cred că e din cauza cărților pe care le citesc...
 - Îți place să citești? întreabă din nou uimit.
 - Da.
 - O analizează atent. E extrem de sinceră și transparentă. Este convins că fata nu ar fi în stare să mintă fără să se dea de gol. O fi chiar atât de inocentă pe cât pare?
 - Vrei să ne vezi biblioteca?
 - Cine are acces la bibliotecă în afară de tine?
 - Vrea să știe câți dintre servitori știu citi.
 - Oricare dintre noi.
 - Fata îl conduce într-una dintre încăperile de la primul nivel al conacului. Străinul este uimit de numărul impresionant al volumelor, unele chiar rare. Rămâne să cerceteze cărțile.
- *
- Ziua următoare, dis-de-dimineată, cei doi se îndreaptă către grajdurile din spatele conacului.
 - Fata e îmbrăcată într-o rochie la fel de vaporosă ca și cea din ziua anterioară.
 - Un țarc măricel îngrădește o duzină de cai pur-sânge, care aleargă în cerc, pe lângă gard.
 - Grajdul adăpostește boxele pentru cai.
 - Un bărbat spre 50 de ani, cu un picior bolnav, și un tânăr cam de vârsta fetei aduc fân. Gladys sare la gâtul tânărului, care o îndepărtează.

– Sunt murdar. Ai grijă!

– Mike, William a sosit ieri la noi!

Cei doi bărbați se privesc încruntați, fiecare pentru alt motiv.

William consideră că cei doi sunt mult prea apropiați. Își amintește că fata a rostit numele tânărului ca fiind prietenul ei din copilărie.

Lui Mike i se pare suspectă sosirea unui străin exact după moartea baronului, moarte de care au aflat și ei, cei de la conac, printr-o telegramă.

Bărbatul care șchiopătează le pregătește doi cai.

– Să nu te îndepărtezi! o sfătuiește tânărul pe fată, aranjându-i curelele la șa.

William ajunge la concluzia că fata nu călărește mereu fără șa. Dar din nou șaua este de bărbați, iar Gladys are picioarele goale. Tânărul chiar a atins-o, ce-i drept, fără să insiste. Rochia îi descoperă picioarele până sus și nu se miră de faptul că grăjdarul e tentat să o atingă.

Fata îl duce departe de conac, neascultând de sfaturile prietenului ei. O nouă greșeală, gândește el. Are nevoie de educație!

– Unde mergem? strigă în urma ei.

Gladys știe să călărească foarte bine.

– Vei vedea! Ai spus că vrei să vezi domeniul!

După un galop susținut, care i-a amintit de vremurile bune în care avea mai puține responsabilități și timp mai mult pentru el, au ajuns la un fel de lac făcut de râul care străbate câmpia înverzită.

– Nu e frumos aici?

El privește în jur. E liniște, iar peisajul este mirific, de un verde-crud.

Gladys intră cu picioarele în apă și începe să lovească suprafața, stropii sărind în toate direcțiile.

– Sunt pești? e curios el.

– Nu știu, îi aruncă o privire cu coada ochiului.

În clipa următoare intră și mai mult în apă. El se întreabă dacă nu e prea rece. Dar Gladys nu dă semne că ar deranja-o. Se hotărăște să se scalde și el. Își trage peste cap cămașa și intră în apă. Este rece de-a binelea. Dar nu vrea să dea dovadă de sensibilitate, văzând că ei îi face plăcere. După o vreme, corpul i se obișnuiește cu temperatura și începe să înoate.

O vede pe Gladys că iese din lac și o urmează. Rochia udă i se mulează pe formele trupului, care se văd aproape necenzurat. Fata nu se ferește de privirea lui. Ori nu își dă seama cum arată, ori nu îi pasă. Sau vrea să îl provoace?

Gladys își desface părul ud și își trece degetele subțiri prin pletele bălaie. Privirea lui coboară pe trupul ei atât de feminin și provocator.

Își drege vocea.

– Vii des aici?

– E locul meu preferat, răspunde ea.

– Vii singură?

– Cu cine altcineva? zâmbește fericită.

Deci, mici șanse să își dea seama de nuditatea ei.

– Dacă dorești, poți lua cămașa mea până ți se zvântă rochia, să nu ți se facă rece.

Ea privește haina lui din iarbă.

– Te rog să te întorci cu spatele! îi spune.

El râde, fata chiar nu știe că prin materialul subțire al rochiei se vede totul. Îi ascultă rugămintea și așteaptă amuzat.

– Gata!

Când se întoarce privirea îi rămâne pe picioarele ei palide, dezgolite de cămașă. Fata se întinde pe vârfurile picioarelor și își agață rochia într-un pom. O privește în continuare. În afară de picioare, cămașa îi acoperă bine corpul.

– Mulțumesc. Tu nu îți pui pantalonii la uscat?

Rămâne mut. Adică ar trebui să se dezbrace complet? În fața ei?

– Mike a fost aici cu tine?

– Da! răspunde ea cu seninătate. În copilărie veneam împreună. El m-a învățat să înot.

– Acum nu mai vine cu tine?

– Uneori...

Ridică o sprânceană. E tulburat de mărturia ei.

– Mike de ce nu e însurat?

– Cred că e foarte ocupat, răspunde ea cu o voce copilăroasă.

Pe naiba, ocupat! Dar dacă ai în preajmă o asemenea frumusețe, mai greu îți arde să pui laba pe alta, care nu se ridică la nivelul celei la care tânjești. Și felul în care a atins-o! Suspină. Sunt multe lucruri de reglat aici!

La întoarcere, guvernanta îi întâmpină cu mâinile în sân.

– Gladys, unde ai fost? Ți-am spus să nu te îndepărtezi.

– La scăldat! răspunde fata fericită.

Femeia pălește.

William rămâne în urmă.

– Cine sunteți? întrebă guvernanta după ce se asigură că fata nu o aude. Să nu mai spuneți că sunteți un prieten al baronului. Nu aveți nici cel mai mic habar despre cine era baronul. Iar dacă îi faceți vreun rău domniței Gladys, veți avea de a face cu noi!

Își drege vocea, privind-o cu asprime.

– Cer o discuție în privat despre siguranța acestei fete.

Femeia îl privește de asemenea încruntată. Apoi pornește înaintea lui, conducându-l în salon. Bătrânul David li se alătură.

– Sunt contele William Carter. Odată cu moartea baronului Collins, am devenit proprietarul acestui conac și tutorele domniței Gladys până la căsătoria acesteia.

Cei doi servitori amuțesc.

– Aș dori să lămurim niște aspecte în ceea ce o privește pe fată. Ca guvernantă, aveți obligația să o învățați regulile societății. De ce fata se îmbracă cu astfel de haine? De ce este lăsată nesupravegheată să se îndepărteze de conac? De ce e atât de familiară cu un servitor care își permite intimități interzise, așa cum se comportă grăjdarul?

Femeia tresare și vrea să vorbească, dar contele nu îi dă voie, ridicând vocea.

– De ce îi este permis să meargă cu un străin la distanță de conac? Dacă eram un infractor și profitam de inocența ei? Sau probabil nu mai e virgină, după felul în care acel grăjdar o atinge în locuri intime.

– Poftim?! țipă guvernanta. Cum vă permiteți să vă bateți joc de lady Gladys?!

– Eu? ridică el o sprânceană. Dar dumneata ce ai de zis în privința obligațiilor pe care nu le respecti? se apropie de ea încruntat, cu o privire ucigătoare.

– Lady Gladys a fost crescută în libertate, dar responsabil.

– Responsabil?! repetă el. Cum ar putea să se apere singură de un infractor?

– Ați uitat că aveți toate lucrurile la noi? Inclusiv trăsura cu blazonul?

Tânărul o privește sfidător.

– Și despre goliciunea ei ce aveți de spus?

– Nu avem străini între noi, răspunde femeia.

– Comportamentul grăjdarului?

– Mike a crescut cu lady Gladys. Nu ar putea să îi facă rău.

– Sexul nu e privit ca și ceva rău de doi tineri inconștienți.

– Să nu mai pomeniți acest cuvânt în asociere cu Gladys! ridică vocea guvernanta.

– Ținuta fetei este provocatoare, chiar și pentru un bătrân.

– Cum îndrăznești?! se înfurie David. Să îți fie rușine, mucosule!

– De unde să știe fata cum să respecte eticheta, când un servitor nu o respectă?!

– Opriți-vă! strigă guvernanta. Ați venit aici ca un străin! Se întoarce spre conte. Veți fi privit așa cum ați venit.

– Totul se va schimba din această clipă!

– Ce se va schimba? se aude vocea cristalină a fetei și privirile lor se întorc spre ea.

Gladys intră pe ușa salonului cu o pisică albă și blănoasă în brațe și îi privește îngrijorată. Pisica sare pe covor și se apropie de picioarele contelui, apoi îl adulmecă.

– Gladys, el este contele Carter, tutorele tău și patronul conacului, îl prezintă guvernanta.

– Tutore? se miră fata. Nu înțeleg...

– Lordul Carter ne-a mințit!

– Nu am mințit, se apără el. Am ascuns unele detalii pentru a afla ce se întâmplă aici.

Lordul privește pisica ieșind din încăpere.

Fata tace, fixându-l cu privirea.

– Am înțeles că aveți o croitoreasă în casă, se adresează el guvernantei, ignorând fata. Îi veți face niște haine decente. Măine va merge cu mine în oraș!

– Nici nu mă gândesc! protestează Gladys.

– Trebuie să învețe regulile sociale înainte de a se mărita!

– Mărita?! Eu nu mă mărit! Și nu merg niciunde! Mama m-a ținut aici pentru că a considerat că mi-e mai bine decât în altă parte!

– A greșit! i se adresează prima dată după intrarea ei în salon.

– Cine ești tu să stabilești că a greșit? Mama nu greșea niciodată!

– Sunt tutorele tău!

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

– N-am să-ți dau voie să îmi jignești mama! Pentru că nu ai cunoscut-o!

Copila fuge.

– Nu așa se crește o fată! protestează contele.

– Sunt convinsă că ați crescut o grămadă de copii, ca să știți cum se cresc! comentează bătrânul plecând.

– Toți sunteți la fel de obraznici? i se adresează femeii rămase.

– Noi ne îngrijim de binele domniței Gladys. Dumneata nu ai niciun drept să te comporți așa cu ea! vrea să plece și guvernanta.

– Unde mergeți?

– Să alin un suflet nevinovat.

– Rămâneți pe loc! ridică el vocea.

– Voi rămâne, nu pentru că mi-o cereți, ci pentru binele fetei. Cât de bine o cunoașteți, încât să îi întoarceți viața cu susul în jos și să îi călcați sufletul în picioare?